

“На сцені лише правда”, – Євген Курман розповів про прем’єрну виставу “Іду за вас”

18.08.2021 15:35 Інтерв'ю, Шоу-бізнес/Культура

У понеділок, 23 серпня, в обласному театрі імені Марка Кропивницького відбудеться прем’єра документальної вистави “Іду за вас”. Вона заснована на інтерв’ю з бійцями третього полку спецпризначення.

Про новий жанр для акторів, історії героїчних військових та складність постановки **Перша електронна газета** спілкувалася з режисером Євгеном Курманом.

На сцені лише правда

За словами Євгена Курмана, для документального театру характерна побудова сюжетних ліній винятково на реальних подіях. Основою є інтерв’ю, у яких відображені справжні події та долі людей.

“Ми живемо в епоху постправди. Це означає, що будь-яка річ сприймається людьми не такою, як є насправді, а такою, як про неї говорять. Тому дуже важливо, щоб “джерело” документальних вистав образно не осмислювалося. Потрібен чіткий фактаж без жодних нашарувань. Такі вистави не змагаються ні з ким у своїй театральності, в них немає ніякого постмодернового перевороту – існує сама лише правда”.

Зокрема, в основу “Іду за вас” лягли історії чотирьох кропивницьких спецпризначенців – трьох чоловіків і жінки. Режисер розповідає, що ця ідея виникла близько пів року тому на одній із нарад у департаменті культури, де обговорювали **святкування 30-ї річниці Незалежності України**.

“Тоді ж і вирішили, що навіщо далеко ходити, якщо у місті є легендарний третій полк? Їхні подвиги і так вражають без жодного художнього вимислу. Розкрию невеличкий секрет і назву імена наших героїв – Василь, Юрій, Сергій та Олександра. Разом із представником пресслужби полку Валерієм Лебедем ми інтерв’ювали військових. Він займався розшифровкою тексту, а я складав композицію вистави.

Ролі на сцені виконуватимуть Антон Адаменко, Ілля Литвиненко, Євген Скрипник та Ірина Ликова”.

Євген Курман зазначає, що умовою документального театру є максимально точне відтворення розмови. Навіть манера спілкування і характерна будова речень героїв не має піддаватися обробці.

“Інтерв’ю вийшли дуже розлогі, частину тексту просто не взяли, оскільки вистава сильно затягнулася б. Це будуть чотири окремі монологи, які показують проблему війни з різних боків і дають про неї комплексне враження. Чотири історії героїв, які повернулися з того світу. Василь і Юрій могли просто не вижити після своїх поранень, а Сергій не повернутися з полону. Олександра також багато разів ризикувала своїм життям, бувала в найгарячіших точках фронту. Жінка в армії і на війні – це взагалі сильна і яскрава сповідь”.

Військові третього полку спецпризначення імені Святослава Хороброго

Актор має зрозуміти військового

Режисер вкотре наголошує, що вистава не повинна мати якогось образного осмислення, він прагне показати правду такою, якою вона є насправді. Єдине, з його слів, актори можуть підсилити цю правду силою свого таланту. Утім, важливо зберегти межу між історією героя і бажанням виконавця ролі додати до неї емоційного забарвлення.

“Разом із текстом вистави ми дали кожному артисту повну розшифровку інтерв’ю. Виконавець має більш точно зрозуміти свого персонажа. Але їм було важко. У театрі всі звикли працювати з вимислом. Вигаданого персонажа легше вивчити. А в цій виставі все навпаки: без прикрас і видозмін, достовірно і просто потрібно зіграти реальну людину. Спочатку актори не до кінця зрозуміли як підійти до цього. Спробуйте втримати увагу глядача, коли є обмеження в емоціях”.

Також Євген Курман розповів, що актори зустрілися зі своїми прототипами.

“Дуже цікаво було спостерігати, як за столом сиділи наші герої, а навпроти виконавці їхніх ролей. Момент зустрічі вражав і розмова з військовими стала корисною. Але найголовніше, що між ними зав’язалася дружба. Артисти зідзвонюються зі спецпризначенцями, уточнюють певні деталі... Це так приємно і важливо, що між ними з’явилися теплі стосунки”.

Хвилювання і відповідальність

Водночас, театralи розуміють свою відповідальність і трохи хвилюються перед виставою. Євген Курман зазначає, що це пов'язано з новим жанром для них. Він додає, що подібні постановки раніше не ставили, бо не прагнули “ганятися за модою”, а чекали поки настане відповідний момент – актори і глядачі мають бути готові до цього.

“Уже є шалений попит на цей показ. Не впевнений, що був би такий ажіотаж, якби ми зробили таку виставу декілька років тому. У театрі все повинно органічно “визріти”. А зараз якраз настав цей час і всі до нього готові – як актори, так і глядачі.

Документальний жанр для нас новий. Утім, озброївшись своїм талантом, щирістю, бажанням зробити якнайкраще, ми торуємо собі нові шляхи. Через це трохи хвилюємося, але переконані, що все буде добре”.

© Сергій Марущак

“Мій фронт – це сцена”

Режисер додав, що над виставою важко працювати не лише артистам, а й іншим працівникам театру. Зокрема, один зі звукорежисерів попросив чергуватися зі своїм колегою, оскільки йому важко постійно стримувати емоції під час репетицій, на яких піднімається тема війни.

“Справді морально важко сприймати всі ці історії. Звукорежисер попросив давати перепочинок і я розумію його. Це – біль. Біль країни, який йде відусюди. Наші військові пережили і переступили через важкі речі. Водночас вони не несуть на собі цей тягар і ні про що не жалкують. Коли через призму їхніх конкретних історій вдається побачити долю всієї країни – це справді вражає.

Але документальний театр якраз і важливий саме тим, що в епоху гібридного світу має нести голос правди”.

Також Євген Курман уточнив, що на прем'єру 23 серпня потрапити можна буде лише за запрошеннями. Проте надалі вистава буде в репертуарі театру і її показуватимуть постійно.

“Прийти на прем'єру можна буде із запрошенням, якими займається обласна влада. Наскільки я розумію, там є квоти для військових, волонтерів, громадських організацій. Перший показ буде більш презентативним. Запевняю, що виставу побачать усі охочі. Вона навіть більше призначена не для воїнів, а для людей, які вже забувають, що Росія напала на Україну. Мені не зрозуміти позиції “втома від війни” – це колаборантський підхід. Зокрема, мій фронт – це сцена. Чим краще зробимо виставу і відкриємо людям ширше очі, тим краще буде для всіх нас. Цього разу ми говоримо просто напругу, не використовуючи жодних завуальованих форм”.